

מכתבים

זה היה המיכתב שהיה

עוד על מיכתבים למערכת (העולם הזה 20.11 ואילך).
 אם כבר כותבים על שיאים בנושא המיכתבים למערכת, אז המיכתב למערכת הארוך ביותר בהיסטוריה הוא זה שנכתב על ידי אחד שחתם בשם העט אריאל. המיכתב הזה פורסם בירחון הדייגים האנגלי בשנת 1884: 13 אלף מילים של מיכתב למערכת. **משה גורדון, רמת-גן**

(המשך מעמוד 3)

אין כל צורך להתרגש מהפיספוסים הנוראיים של הטלוויזיה בירושלים, כאשר מתרגמים שוגים בתרגום מאנגלית לעברית.
 רק השבוע שמעתי מפי חבר, עיתונאי הדובר רוסית, שהיה בשליחות בז'נובה, בעת מיפגש הגרולים, כי מה שקורה בירושלים קרה גם בז'נובה.
 במסיבת העיתונאים עם גורבצ'וב נדהמו אנשי ההתקשורת לשמוע את המתורגמת (מרוסית

קברייקומות ביפו (בחלק העליון של התצלום) לא צריך להרחיק את העדות

זה הכל

על ידידות עם שדרנית (העולם הזה 4.12)
 „הקשר הרציני“ (לפי מדור קליק בהעולם הזה) ביני לבין איציק אבנרי, לא היה ולא נברא. יש בינינו ידידות יפה. זה הכל.

שוש עטרי, תל-אביב

כיצד הוא מת וכיצד הוא חי

על ורנר פאסבינדר (העולם הזה 13.11)

פאסבינדר לא מת על בימתהצילומים, אלא בדירתו, ברובע שווינג במינכן, מכמויות מפורזות של קוקאין. גלולות-שינה וויסקי. לפי השמועה הריח פאסבינדר, בליל מותו, שיבעה עד עשרה גרם קוקאין, וכאשר זה נמאס לו, שתה כמויות עצומות של ויסקי, ולסיום בלע כמה גלולות-שינה חזקות, בעזרתן קיווה לרדת מהסטוטל של הקוקאין. העירוב הזה הוא שגרם למותו.

פאסבינדר לא היה הומוסקסואל. הוא היה ביי סקסואל. הוא פשוט אהב לזיין את כל מה שהסתובב לידו, והעובדה שסביבו הסתובבו בחורים רבים, הכיאה אותו להכניס אותם למיטתו. אבל לא פרט אישי זה או אחר חשובים, כי אם גישתו ליצירתו. מעולם הוא לא ניסה לייפות את רעיונותיו. לכן גם אייפאשר להאשים אותו באנטישמיות. אם היתה לפניו דמות של יהודי שהוא חרא, הוא הציג אותו ככזה, בדיוק כפי שהיה עושה עם גרמני שהיה חרא, או כל אדם אחר מטיב זה.

הוא לא אהב להסתתר מאחורי אהבת יהודים, כפי שרובה של החברה הגרמנית מסתרת, כדי להימלט מריגשות-האשם שלה, אלא הציג גם יהודים רעים בתור שכאלה, לא מכיוון שהם יהודים, אלא מכיוון שהם רעים.

נחום גינת, מינכן, גרמניה

יפו על הגובה

על בתיקבות קומתיים (העולם הזה 27.11)

הארריכלים פונגור ושגיב לא היו צריכים להרחיק את עדותם לחו"ל. לא רק בני-יג'סי האמריקאית קוברים לגובה, אלא גם ביפו. זה שנים שבית-הקברות הנוצרי, המצוי בליכיה ב'ז'ל יפו, והמוגבל בשיטחו, נוקט בשיטת הקבורה בקומות (ראה תצלום).

ולמי שזקוק לארגעה בנושא: כשכון של המקום, אני יכול לאשר שהמתים נחים שם על מישככם יפה מאוד, אם כי אחר על השני. **אלברט פרייג, יפו**

„העולם הזה“ שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שגון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפיר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זברוני ♦ המו"ל: „העולם הזה“ בע"מ ♦ הדפסה: „הדפוס החדש“ בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: „גד“ בע"מ, תל-אביב

קווא יקי.

המיסטר מציאה שחתפאות עגומה זו של אברנידאל היתה התפארות-שווא.
 כל זה קרה לפני פירסום המאמר הזה. לכן אין לומר עליו שהוא מוטעה, או שהוא כוזב. הוא אולי שקר גם, מהמילה הראשונה ועד האחרונה — שקר מחוצף. מחושב. שמטרתו היא לשטוף את מוחות הקוראים התמימים, לפי השיטות שיוזף גבלס התמחה בהן בשעתו.

חשוב שהקוראים יראו דוגמה גסה זו של השיטה, כי היא מופעת מדי יום בצורה קצת יותר עדינה, כאשר אייפאשר להוכיח את טיבה בצורה כה חותכת.

מה כתוב בעיתון?

ועוד תוספת קטנה. בטלוויזיה יש עכשיו פינה המוקדשת לביקורת העיתונות. צפיתי במיוחד בתוכנית זו ביום ה' שעבר, כדי לראות כיצד מתייחס מאיר שלו למאמר מחפיר זה, שהופיע יום לפניכן.

יש לי ההרגשה כי מאיר שלו ועוזריו קוראים משום-מה רק את מעריב וחדשות, אך לא את ידיעות אחרונות. כי גם בפרשת שחאדה תקף שלו את מעריב, על שהשתמש במילים כמו „שחיטה“, ועל שכלל בדיווחו רמז דק כאילו היתה זאת, אולי, התנקשות פוליטית ואילו המאמר הראשי של ידיעות, שהוא חמור פי מאה, נעלם איכשהו מעיני שלו.

נציב לדוגמה

אילנה אלון. העורכת שלנו לענייני מישפט, כותבת:

לפני שבועיים היתה לי חוויה מדהימה. טילפנתי למישרו של הנציב החדש של שרות בתי-הסוהר, רפי סוויסה, וביקשתי לקבל את תגובתו על ביקורו של הרב מאיר כהנא בכלא. מוכירה אריבה ויעילה ענתה לי, שאלה לשמי, ואחרי רקה ענה לי ישרות קולו של הנציב.

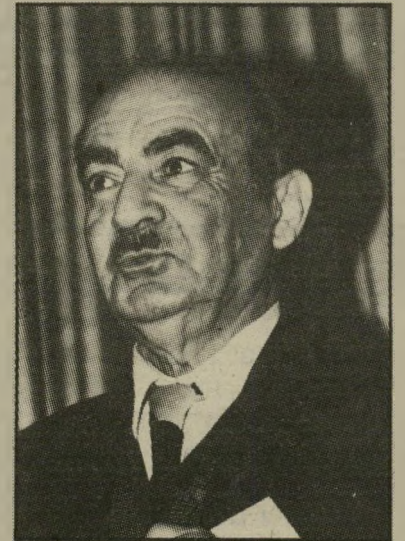
אורחים ועיתונאים הנזקקים לשרותיהם של מישרדים ממשלתיים אינם רגילים לגישה קלה כל-כך לנציגי השלטונות. בררר כלל-נתקלים בחומה אטומה של בירוקרטיה, במזכירות רדובי רים המגוננים על הממונה עליהם ומונעים כל גישה אליו.

גם מבחינה עניינית היתה זו הפתעה נעימה. הנציב הבטיח לתת לי תשובה מלאה תוך דקות אחדות. ואומנם, כאשר התקשרתי במועד הקבוע, היתה תשובה מוכנה בפיו של חיים גליק, עוזרו האדיב של הנציב. הבטחתי לו כי אספר ברבים על התרשמותי מייעלותו, ואני עושה זאת. אבל במחשבה שניה, כמה חבל שיהו מיקרה כה נדיר, עד שצריך לציין אותו במיוחד.

אינני נוהג להגיב במרום זה על כתבות של עיתונים אחרים, אך יש ופשוט אייפאשר להבליג. ביום הרביעי שעבר פירסם ידיעות אחרונות מאמר ראשי, בעיקבות הרצח של עורך-הירץ עוזי שחארה ברמאללה (ראה הנדון). הכותרת היתה „ערפאת וריעו“.

הנה המאמר במלואו, בכתבו ובלשונו:

ובכן, ערפאת ממלא את הבטחתו שאותה הוא נתן לנו במצרים בנוכחותו ובעידודו של נשיא מצרים מובארק, הוא ומקורביו מוסיפים לזרוע מוות בשטחי יהודה ושומרון, ולא רק נגדנו כי אם גם נגד ערביי המקום הבודדים שאינם נאמנים לו עד תום, וכך נשחט שלושם ברמאללה ע"י אחד משליחיו גם העו"ד הערבי שחארה, כנראה בשל עמדותיו „המתונות מדי“ כלפינו. יתר על כן, אפילו אמצעי הרצח של אנשיו, המוכתבים להם ע"י ערפאת, נעשו עתה אהידים וזהים יותר, וכאשר רואים אנו שהידיד הקרוב ביותר של ערפאת בעולם הערבי הוא בימים אלה מובארק

פרקליט שחארה
שקר גס

יודעים אנו איך להתייחס למכתבי האהבה שלו שהוא החל לשלוח באחרונה לפרס...

עוד באן המאמר.

בשעה שפורסם, כבר היה ידוע מפיסרומי המיטרה עצמה שהרצח לא בוצע על רקע פוליטי, אלא פלילי. נעצרו כמה חשודים. בני מישפחתו של שופט ערבי, אשר שחארה הביא להרשתתו בעוון קבלת-שוחד.

אומנם, לפני כן טען אירגון טרוריסטי שהוא ביצע את הרצח. זה היה אירגונו של אברנידאל (צברי אל-כנא), אויבם המושבע של יאסר ערפאת ושל אש"ף. מזה שנים מנסה אברנידאל לרצוח את ערפאת ואת חבריו בהנהגת אש"ף. הוא הכריז עליהם רשמית כעל בוגדים, ודן אותם למוות.